

(10/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

Sent creixe per instants la corrent republicana que promet avasallarho tot. A la brillant victoria de Barcelona respón l'Espanya progressiva, disposantse a lluitar contra el present vergonyós estat de coses i última batalla. El segon episodi de aquest moviment de reivindicació y de verdadera regeneració de la patria será l'Assamblea magna del dia 25, qual éxit está plenament assegurat. Després vindrán las elecciones de diputats a Cortes y ns veurém las caras. De moment las ciutats més importants de la nació, las que tenen y exerceixen una influencia més legítima en la vida nacional, enviarán a las próximas Cortes una nutrida representació republicana.

Els republicans de Madrid han donat ja a llum la seva candidatura, composta de noms de alta significació pel seu talent, y per la seva serietat y conseqüència. La sola aparició de la candidatura madrilenya ha sembrat el terror en els partits del torn pacífic, fins al punt de haver acordat unir-se tots els monárquics per afrontar l'empenta formidable dels republicans. Conservadors y fusionistas están de acort en realizar una coalició, que be pot nomenarse la coalició dels desesperats. En nom dels demócratas de n Canalejas *El Heraldo* la repudia, explicantse aixís textualment: «Una coalición con el Gobierno de España, no puede ser una coalición para sumar ideas y fuerzas, sino un pacto con el chanchullo y el embuchado.»

Tant es aixís que la convocatoria para las elecciones de Diputados a Cortes que hauria ja de haverse publicat, no ha sortit encare en la *Gaceta*. El govern de la sinceritat electoral necessita 'ls días, las horas y 'ls instants, pera preparar la máquina, aprofitant las ensenyansas per ell tan tristes de las últimas elecciones de diputats provincials.

Per lo que toca a Barcelona el Governador s'ha negat a aprobar els pressupostos municipals del corrent exercici, creant un verdader conflicte a l'administració de la ciutat. Sens dupte s'esperava per aquest medi que l'Ajuntament dimitiria; pero fins ara no s'ha conseguit. Se deya que no dimitint els actuals regidors els dimitiria el govern, reemplasantlos ab un Ajuntament de real ordre encarregat en fer las próximas elecciones a la mida del seu gust. Pero ja ni aquest recurs li queda, porque, per més que busqui no trobará personal que s'avingui a arrostrar las iras y la indignació de tot un poble. Sobre aquest particular el Sr. Milá y Pi pot donar informes a qui n'hi demani.

El govern s'ha de desenganyar, Barcelona está completament perduda pera la monarquía. Y Barcelona farà seguir a Espanya entera.

El conflicte dels estudiants propagantse a totes las Universitats d'Espanya, ha posat en evidencia primer el desacert y després la debilitat del govern de la monarquía.

Contra certas disposicions de l'anterior ministre de Instrucción pública, varen reclamar els estudiants, y 'l govern no va fer cas de las sevas reclamaciones, per qual motiu aquells se negaren a entrar a classe. El ministre volgué fer l'home parlant de fer perdre cursos y fins de tancar las Universitats; pero més homes que 'l ministre sigueren els escolars, responnent a las amenazas ab la seva actitud cada vegada més hostil y resolta. L'ordre públich se perturbá a Valencia y a Madrid, ahont la bullanga d'

estudiants coincidió ab el bateig del segon fill de la princesa de Asturias y en Caserta. Y s doná 'l cas de que mentres las bandes militars que assistiren a la ceremonia, tocavan la marxa real, els estudiants atronavan l'ayre als accents de *La Marsellesa*, portant la batuta 'ls bastons de la policia.

Com si aquest cant revolucionari obrant un verdader miracle hagués arribat fins al cor del ministre, aquest publicá a corre-cuyta un decret a la *Gaceta*, donant satisfacció a una bona part de las reclamaciones estudiantils. Ja desd'ara podém senyalar l'influencia decisiva del himne immortal de Rouget de l'Isle, en la conciencia empedernidament reaccionaria del ministre de Instrucción pública, a qui tothom coneix per la *Cabra trista*.

Però 'ls estudiants de Valencia no s'contentan sols ab aixó, reclaman ademés que sigui destituhit el gobernador de aquella provincia y alguns esbirros de la policia qu' en els últims successos varen cometre verdaders atropellos.

Mentres tant la discórdia mina l'existencia mateixa del ministeri. Tots els ministros, més ó menos, están desconceptuats: el de

La primera feyna

—Teniu, lo que ara interessa es aixó: tirar entre tots l'arbre a terra. Després ja veurém lo que s'hi ha de plantar.

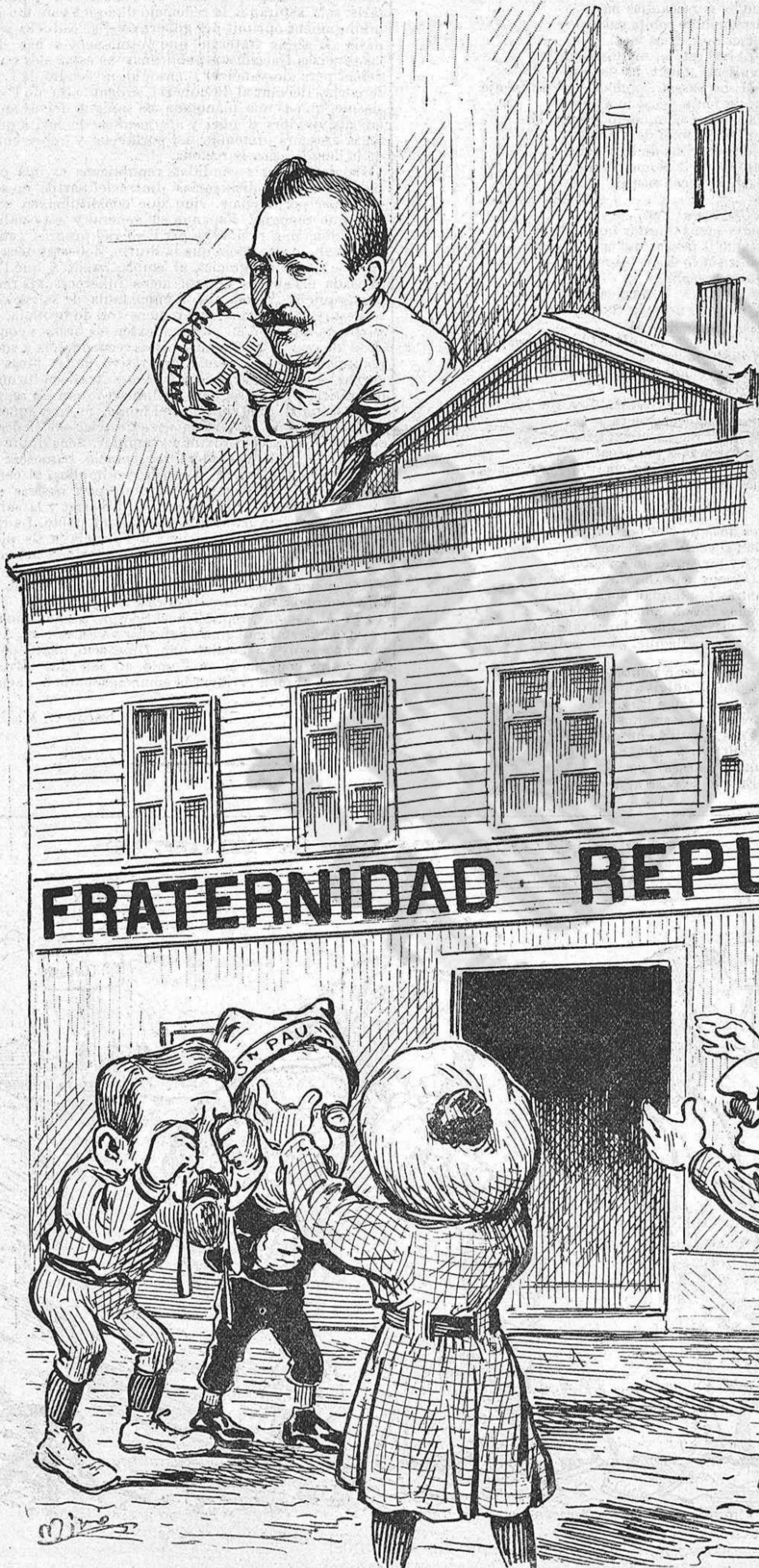
¡AAAARA!

A tardat, pero al últim ha donat senyals de vida.
 En Silvela—tothom ho deu recordar—va pujar al poder ab el compromís formal de resoldre d'una manera satisfactoria pel país la qüestió religiosa.
 —Lo qu' en Sagasta no ha fet, tant pel seu caràcter indolent com per la seva màniga ample—deya y repetía don Francisco—ho faré jo
 Y la gent s' ho creya.
 ¿Cóm no? El clamoreig del país era massa poderós perquè l' home de la daga s' atrevis a desatendre. El mateix Maura, a pesar de las sevas aficcions clericals, estava convenent de l' absoluta necessitat de fer en el ram religiós alguna cosa que deixés rastre. El conseqüent Abarzuza, l' endemà de ferse càrrech de la cartera d' Estat, comensava ab Roma un cambi de notas activísim.
 —¿Veyeu?—deya l' país.—Será poch ó será molt; pero lo qu' es aquest cop, la cosa va de serio.
 En efecte: tan de serio ha anat, que á horas d' ara no crech que hi hagi un sol espanyol que tingui ganas de riure.
 Per tractar d' aquest capital assumpto va reunirse días enrera l' Consell de ministres. La convocatoria, redactada per en Silvela, sembla que deya aixís:
 «Consell exclusivament consagrat á la qüestió religiosa. Que cada ministre porti la seva idea particular.»
 Don Francisco, com de costum, no 'n portava cap d' idea. A n' ell, trayentlo del mauser y de la rege aeració, ja no sab qué dir.

De totes maneres, al obrir la sessió del Consell, no va deixar d' exposar als companys el seu punt de vista.
 —El problema religiós — va dirlos—es com un formatge. Si continuem guardantlo sense encetarlo, el millor dia l' trobarem florit, y al volguer tastarlo, potsé 'ns farà mal.—
 En Villaverde va pendre la paraula.
 —Lo millor que podríam fer pera afalagar als contribuents, es introduhir en el pressupost del clero algunas economías.
 —¿No sería millor — va observar l' Allende Salazar — rebaixar la paga als canones y augmentarla als capellans pobres?—
 A pesar del seu *bon nos*, en Sánchez Toca va haver de confessar qu' en aquest assumpto no hi toca pilota.
 —A mi—va exclamar—no 'm traguén del ram de Marina. Ab aixó sí que hi entench. O sinó, pregunteuho á tots els almirants, vice-almirants y contraalmirants d' Espanya que, de zelos, al veure la meua inteligencia, tots volen dimitir.
 En Maura, que ab la seva deria de fer la revolució desde á dalt no vol baixiar may á baix, posá fi á la discussió ab una idea molt senzilla y molt práctica... per poguer fugir ell de fam y de feyna.
 —¿No es el ministre de Gracia y Justicia—va dir—el que s' enten ab els capellans? Donchs que sigui també ell el que 's cuydi de resoldre l' assumpto del seu pressupost.—
 Y aixís va ferse. En Dato va encarregar-se de la qüestió: va estudiarla, pesant detingudament el pro y l' contra, y recordant el desitj del país, tantas vegades manifestat, de comensar decididament un' era d' economías y l' afirmació, universalment acceptada, de que l' número de diócessis existents es avuy excessiu... agafa un día la ploma y ¿qué fa?
 Redacta un decret nombrant...—preparínse á sen

La pilota barcelonina

—¡Buena l' han hecho, pobres chicos! Se les ha penchat la pilota, y el de arriba se 'n ha apoderado.

terne una de bonica, —nombrant bisbe número dos de Barcelona al doctor Cortés.
 ¿Pot donarse á un assumpto tan espinós com el de las diócessis una solució més agradable?
 «Ens queixavam d' excés de bisbes? Ara ni hi haurá més.
 ¿Troavam que Barcelona ab un ne tenia massa? Ara 'n tindrà dos: en Casañas y en Cortés, l' amo y l' suplent, el paleta y l' manobre.
 Si d' aquesta feta la *bolsa* no puja uns quants entens, ni may.
 En efecte, ¿qué millor que aquestas resolucions pera consolidar el nostre crédito?
 —Nació que aixís fa anar els q artos—pensarán al extranger—per forza ha de nadar en l' abundancia.—
 Potser aquí hi haurá algú que s' atrevirá á posar dificultats y á combatre la sabia resolució del gubern; pero á aquest, parodiand la célebre frase del primer marqués d' Olérdola, se li podrá contestar:
 —¿Dos bisbes!... ¿Qué son dos bisbes per una ciutat com Barcelona?
 L' argument, mirintse'l pel cantó que vulguin, es dels que no tenen réplica.
 En las darreras eleccions, las tres candidaturas católicas han sigut ignominiosament reventadas.
 ¿Per qué?... Perque no més hi havia un sol bisbe. ¿Qui 'ns assegura que ab un parell un' altra vegada las cosas no anirán millor?

FANTÁSTICH

UNA alarma la del *Avi Brusi* desde l' triomf dels republicans! Temint com té la clepsa pelada, se li posan de punta 'ls pels de la barretineta d' estam. Es un horror.
 Dimars dirigia una crida á las classes neutras. Segons els seus comptes encare quedan 100 mil electors que no han anat á votar. Aquestes son tots del *Avi Brusi*, ho han de ser á la forza... La única dificultat está en que no 's mouhen de casa; pero l' *Avi Brusi* pera obligarlos á sortirne agita esparverat l' espectre de l' anarquia, del socialisme més rabios, de la lluyta social més enconada, que tot aixó y res més, per si no ho sabian, representa el triomf dels republicans de Barcelona, en la jornada del 8 de mars.

Hi ha que notar una cosa: á la República pura y lliusa, l' *Avi Brusi* ja no l' ataca. Casi arribo á creure que l' admertia y tot, si 'ls republicans deixessin que 'ls conservadors y 'ls clericals la mangonejessin. Ab la monarquia, ells mateixos ho veuhén, ja no s' hi poden salvar.
 Y per aixó l' *Avi Brusi* no ataca á la República, sino als republicans, y no 'ls ataca per lo que fan, sino per lo que li dona la gana de presumir que poden fer.
 ¡Ay Senyor!... Tant vell, y ab aquestes espants y ab aquestes atachs de nervis, el día menos pensat se 'ns hi queda.
 Pera donar al *Avi Brusi* l' cop de gracia, no falta sino que 'n Lerroux organisi un altre banquet com el del passat diumenje, convidantnos á menjar criaturas de viu en viu.
 Al veure l' admirable despertar del partit republicá, els partits del torn pacífich han resolt coaligarse.
 Millor que millor.
 De totes las escombrarias escampadas que 'n fan sin un sol pilot. Aixís acabarem més depressa.
 En Sánchez Toca, ministre de Marina, va sometre una qüestió á la consulta del Consell Suprem, y aquest va informarla en desacort ab las sevas aspiracions.

A pesar de lo qual, en Sánchez Toca, en lloch de dimitir com deuria, se disposa á resoldre, prescindint de la opinió del Consell.
 ¿Pero si havia de obtenir un resultat tan desfavorable, qui li feya consultar?
 Podrá en Sánchez Toca tenir un nas molt larch; pero s' ha de confessar que l' té ben poch fi.
 A Boecillo (Valladolit) va votar tot el cens electoral, ab inclusió de alguns parents del Sr. Maura que tenen la seva residencia á Madrid.
 Y ara es més que segur que l' Sr. Maura dirá:
 —M' agradan els de Boecillo. Aixís, aixís es com s' ha de practicar la verdadera sinceritat electoral.

La missió católica que va anar á Roma va portar al Papa un donatiu de alguns parents del Sr. Maura que tenen la seva residencia á Madrid.
 Afortunadament eran en bitllets de banch.
 Si 'ls hi arriban á portar en calderilla y 'ls hi abocan al demunt...
 Ja sé lo que dirá més de un católich:
 —¿No veuhén quinas idees més reconsagradas tenen aquestes dimonis de LA CAMPANA DE GRACIA?

El *Diario catalán*, defensor de las ideas de 'n Nocedal y de las tarambandas del Alejandro Pons, ha dit á propósit de las eleccions:
 «Las elecciones del domingo y el triunfo de los republicanos en ellas ha sido una lección elocuentísima dada por el Señor á los católicos barceloneses.»
 Es á dir: els republicans han sigut el bras de Deu pera castigar als católics.
 ¡Qui com nosaltres! Teníam un Deu republicá: el de Olot; pero en lo successiu contarem ab dos: ab el de Olot y ab el del Cel.

Al ápat popular de *Fraternidad republicana* hi assistiren més de 600 correligionaris. Si las condicions del local ho haguessin permés, el número de comensals hauria passat de 2,000.
 Y quin ordre més admirable! Mouhen més xivarrí 30 convidats menjant en una sala de restaurant, que aquells 600 y pico de republicans celebrant ab un banquet una gran victoria política.
 Aixís, ab la mateixa tranquilitat ens menjarém á la monarquia.

Y á propósit de aquest comediment, deya un comensal:
 —A Madrid no poden reunir-se á menjar nou ministres sense tirar-se 'ls plats pel cap; y aquí en cambi menjém junts més de 600 republicans y no hi ha ni l' més petit disgust. Y aixó que 'ls republicans, ben al revés dels ministres, el dinar ens el paguem nosaltres mateixos.

El servey á càrrech dels populars fondistas de *La Parra ó El Sglo*, Srs. Rafel y C.^a, res va deixar que desitjar, ni en quant á puntualitat, ni en punt á bona qualitat y abundancia dels aliments.
 Veus! aquí l' menú:
 Sopa de rap (ó de regidor caciquista).
 Llus fregit (diguinli llus, diguinli regionalista, que també n' han ben quedat de fregits).
 Rostbeef ab patatas (de la mitjana de ministre del torn pacífich).
 Aixó ab olivetas y rabanets (ó siguin arguments monárquichs) y ab taronjas y pastas per postres (arguments republicans); total, tres pessetonas y bon profit.
 Y tant bon profit com ens farà. Nosaltres ens l' hem cruspit y 'ls monárquichs no poden acabar de digerirlo.

El canonge Cortés acaba de ser nombrat bisbe auxiliar de Barcelona.
 Se ven que l' cardenal Cassanyas no podia treure del fanch' el carró del catolicisme, que s' han decidit á enganxarli un' altre bisbe.
 Pero com si ho vejessim: el carró seguirá encaillat. Va massa carregat de fató polítich y mundanal, y ni una réqua de mitrats son capossos de arrencarlo si no se 'n hi cargola algún de aquells que fan adressar las orellas de una mula sorda!

Llegeixo en *La Perlliu*:
 «A la *Lliga regionalista*, ahont se conta ab datos positius per ilustrarlo, s' está fent l' estudi de las eleccions de diputats provincials...»
 Está molt bé; qu' estudihi, qu' estudihi.
 Pero aixó sí, tinguin la plena seguretat de qu' estudiant s' hi farán més sabis que richs... porque 'ls republicans ja fa molt temps que tenim la lliadó apresada.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Noy de cal Tino, Anidoc Ogaitnas, Dos barbers, Pepí Gujós, Virgili, Estevet de Vilanova, P. V. y C., Palau y Güell, J. J. M., A. Ricart, J. Ferrandiz, J. Bebé y Joseph Subirats: No 'ns han deixat prou satisfets.
 Caballers: J. Magriñá Solé, Sisket D. Paula, R. Parasol, F. Joanet, S. Casellas G. y Quimet Pujol: Insertarém poch ó molt de lo enviat.
 Caballer: A. R. C.: No havém pogut fernesne prou càrrech.—Romancer d' Abdosrius: Vosté farà alguna cosa; encare no fa prou.—J. Magriñá Solé: L' articlet es poch madur.—Majenet: Está bé, home, está bé.—Olotí: Aixó hauria d' anar firmat.—J. Starams: Molt bé, Pepet. El meu nano també fa lo mateix.—Joseph Lleixá: Val més fer foch nou. Lo d' aquesta semana es dolent.—Un nyébit: No s' hi comprometi; val més que 's concreti á contarnos algun fet important, pero de verdader interés quan sigui ocasió.—Albertet de Vilafranca: Anirá un cantar.—Antoni Busquets y Tenas: Ben pensat! A montanya; á vetejar, á pasturar...—J. Ribas: Donchs, veji, eso tampoco está bien. *Hijo mio, icomo lo quiere usted hacer!*—Tres efes: L' únic qu' es xistós, té l' defecte de ser pornogràfic... y ¿qué diria *La Veu*, ara que 'ns té en tan bon concepte?—Joanet: Demani cosas de més bulto.—M. de C.: ¿Qué tal, ha arribat bó? ¿Y de tabaquet com estém?—P. A. Moreno: Gracias per la remesa. Entra en tanda.—P. Crivillé: Ja se sab; qu' es... Pere s' desespera.—L. P. C.: El dibuix no vá.—J. F. (Sant Joan): No hi ha hagut lloch.—Andresito: Va bé y gracias.—J. C. y Pomés: Lo mateix li dihéim.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
 Tinta Ch. Lorilleux y C.^a